

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Hermino Comiti. 317.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Leontio Episcopo. 315.

Si inuito animo, ac suffragiis & populi cōtentione, manibūque coactus, Ecclesiae curam suscepisti, opitulatore Deum habebis, omnia ea, quae ad supernum statum pertinent, tibi ex animi sententia dirigentem. Si autem pecunijs, vt rumore iactatur, thesaurum, quem pretio addicere nefas est, persecutus es, ac Simonis in modū sacerdotiū consequi cupiisti, non est tibi pars nec fors in hoc sermone. Nam quae sequuntur, pro mea erga te indulgentia praetermittam. Illud vnum animaduerto, quōd Caiphā etiam sacerdotium emerat, cūm aduersus Christū illud armauit. Quocirca quisquis sacerdotium emeratur, hunc Christi carnificem Caiphā esse cōstat. Nam quae propter opera vitāque rationem in fidem accipere nequit, ea impijs donis ac largitionibus consequitur.

Callimacho Comiti. 316.

Quemadmodum per liberorum procreationem parentes salutem consequuntur, si liberorum vita ipsis curā sit: eodem modo contrā illis continget, si eorum curam atque custodiam neglexerint. Ridiculum enim fuerit, equuleis quidem, tum quod ad incessum, tum quod ad cibum & potum, atque omnem rectitudinem attinet, ingentem, iam inde à prima aetate, curam ac sollicitudinem impendi, quorum tamen & vile pretium est, & vsus mediocris, & celer interitus: homines autē, quos Deus effinxit, atque imagine sua honestauit, ac rursus in seipso renouauit atque instaurauit, feroces & insolentes relinquere, cōsque temerē, quōd libeat, ferri sinere, quōque lubrica iuuentus haud intelligit. Si haec tibi vtilia esse videntur, da operam, vt omni honestatis & grauitatis custodia filios tuos obfirmes ac communias.

Hermino Comiti. 317.

Præclare Dominum ornas, cūm nobis fructuum tuorum primitias tribuis, deci-

Λεοντίῳ Ἐπισκόπῳ. τιε.

Εἰ μὲν ἀβελήτως παρῆχθῆς παρὲς τῆς ἐκκλησίας παραστάται, καὶ ψήφων καὶ δῆμων, καὶ χειρῶν, σε βία σαμείων, ἐξείς ἑπίκουρον τὸν θεόν, πάντα παρὲς παρῶν σου κατεωδοῦντά σοι, ὅσα παρὲς τὴν ἀνα συντένει κατὰ τῶν. εἰ δὲ γρήμασιν, ὡς θρυλλῆ τὸν ἀπερατοὺς μετῆλθες θησαυρόν, καὶ κτήσαται ἱερωσύνην ὡς Σίμων ἐποίησας, οὐκ ἐστὶ σοι μερὲς ἐδὲ κληρὸς ἐν τούτῳ. τὰ γὰρ ἐξῆς Φειδοὶ τοῦ ἀλεξάνου, ἐν τῷ τῶ ὀράν, ὅτι καὶ Καϊάφας ἱερωσύνην ὠνήσατο, ὅτε καὶ Χριστοῦ ταύτην ἐξόπλισε. πᾶς οὖν ὅστις ἱερωσύνην ἐκαστήται, Καϊάφας χειροκτόνος εὐείσει. αὐτῶν. ἀ γὰρ ἔργου πιστευθῆναι οὐ δύναται, ταῦτα δόμασιν ἀσεβέσι ποιεῖται.

Καλλιμάχῳ κόμητι. τιε.

Ὡς παρὰ τῆς τεκνογονίας σωθῆσθαι ἢ τῆς γενέων ξυνοίας, εἰ τῆς τῆς τέκνων ἑπιμελοῖτο ζωῆς, ἔτω καὶ ἐναντίων πειρασθῆσθαι, εἰ ἀμελοῖ τῆς ἐκείνων φυλακῆς. γελῶν γὰρ ἂν εἴη, τῶν μὲν πάλαι εὐθύς ἐκ νεότητος πολλῆς ἀξιοῦσθαι φρονήσεως, καὶ βαδίσματος ἐνεκα καὶ βρώσεως καὶ πίσεως, καὶ πάσης εὐθύτητος ἂν καὶ πμῆ εὐανος, καὶ ἡ γρηῖσις σίμμετρος, καὶ ἡ φθορὰ σύντεμος. ἀνθρώπων δὲ, ἕς ὁ θεὸς διέπλασε, καὶ εἰκόνη οἰκεία ἐτίμησε, καὶ πάλιν ἐν ἑαυτῷ ἀνεπλάσατο, κατὰ λιμπάνειν ἀγαθῶν, καὶ ὡς ἂν τύχη φέρεται παρὲς ἀβούλουται. καὶ ἡ εὐολιτος νεότης ἐνοεῖ, εἰ ταῦτά σοι φαίνονται γρηῖσιμα, πάση φυλακῆσ ἐμνότητος ἀσφαλίζε τὰ τέκνα σου.

Ἡρμίνῳ κόμητι. σιε.

Καλῶς τὸν κύριον τιμᾶς, ἡμῖν τῆς καρπῶν ἀπαρχήμους, καὶ δεχέται τὴν

τιν' εὐφορίαν τῆς γῆς σου, τῷ διδόντι.
ἢ πολλοῖς ἔξεις χειροῖς, νῦν ἰδὼν τῷ
ἐν χερίᾳ σοι φυλάττουσαν τιν' αὐ-
τάχειαν, μετὰ ταῦτα δὲ τιν' ἀγιόν
εὐφροσύνην παρέχουσαν.

Λύκᾳ ἀρχιεπισκόπῳ. σιη.

Μοναχὸς τις πρὸς τιν' ἡμετέραν ἐ-
κκλησίαν ἀπηντήσε, χῆμα τὸ τῆς τιμίας
σου φέρων δεξιᾶς. καὶ ὡ αὐτὸς οἶδας
σφραγίζειν τοὺς ὑποθήκας σου. ὅτι
δὲ χάριν ἢ κει ἠρόμεθα. ἰκεσίαν δὲ εἶχε
παρακληθῆναι παρ' ἡμῶν τιν' ἀγάπην
σε, συγγνώμην αὐτῷ ὅτι πηλοσμάπι
βραχέι, ὃ ἐξ ἀγνοίας ὑπέμεινε. εἰ τοί-
νυν μὴ ἐν σωτηρίᾳ πηλοσμάτων ἐγά-
νετο, πολλάκις ἐξουβείσας εἰς τιν' με-
τάγνωσιν, καὶ δραπέτευειν δι' εὐκο-
λίαν γὰρ πρὸς ἡ γνώμης μεμάθηκε, πά-
ραχε αὐτῷ δι' ἡμᾶς τιν' συγχωρησίν.
εἰ δὲ τοιοῦτος ὅστιν οἶος μηδὲν ἐκ τῆς
συγγνώμης ἐλεπώθηται, μηδὲ τῷ ἡ-
μετέραν γραμμάτων ἔπονται, ἀλλ'
ἔξω τῆς τῷ ἀδελφῶν γαλήνης καθί-
σεται, μὴ κυμάτων φλεγμονὰς καὶ δι-
νήσης τοῖς σου χερίσιν αὐτῷ ἠθεοῖν
αὐτῷ ἐπεγείρη. τὸ γὰρ καὶ ὀνόμος
ἡμῖν τῷ θεολογικῶς ὑποπίθεται, ἔξω
τῆς παρεμβολῆς τοὺς λεωρῶντας ἐκ-
πέμπων.

Δωροθέῳ πρεσβυτέρῳ. σιβ.

Εἰ τύπος ἱερέως τὸ ποιμνίον, καὶ φῶς
τῆς ἐκκλησίας ἀνομάσθη, καὶ ὑπάρ-
χει, ἀνάγκη τοῖς ἠθεοῖν αὐτῷ συνεκ-
τυποῦσθαι τὸ ὑπὸ κλον ὡς σημάτιον
κηρὸν. εἰ τοίνυν φῶς ἐναὶ βύλει, μισθὸν
τῷ εὐτρεπέλειαν, καὶ τιν' ἀειφορίαν
τῷ γέλωτος. ἵνα μὴ πολλοὺς διδασκῆς
ἀχάτην. ἱερεὺς γὰρ ἄγγελος κυρίου
παντοκράτορος ὅστιν. ἄγγελος δὲ οὐκ
ὀπίσθαι γέλωτα, ἐμφορῶς τῷ θεῷ
λειτεργῶν.

Θαλασίῳ μοναχῷ. τκ.

Ακριβῶς ὀπισθαιμῶς, ὅτι ὁ κόρος

namque partem ex ubertate terræ tuæ, ei,
à quo eam accepisti, pendis. Quam quidē
tu in multa tempora habiturus es; nunc
quidem eorum, quæ opus sint, sufficientē
vsum tibi custodientem: post autem sem-
piternam voluptatem afferentē.

Lucæ Cœnobiarchæ. 318.

Monachus quidam ad solitudinem no-
stram venit, honorandæ tuæ manus speciē
atque habitum gerens, & quo discipulos
tuos consignare nosti. Cùm autem, ecquā
ob causam veniret, quæsiuissemus, ille sup-
plex à nobis petit; ut abs tuæ charitate
precibus contenderemus, ut sibi exiguum
erratum condonares, in quod ex ignora-
tione incidit. Quapropter, si non in pec-
candi consuetudinem venit, sapius vide-
licet illata pœnitentiæ atque resipiscentiæ
contumelia, obque ventris aut mentis ac
voluntatis leuitatem fugam capeffere di-
dicit, nostra causa velim ipsi veniam tri-
buas. Sin autem is est, qui venia & indul-
gentia minimè melior fiat, nolim ille fru-
ctum ex literis nostris vllum capiat, verùm
è fratrum tranquillitate foras ablegetur:
ne tumidos fluctus, ac vertigines, placidus
& quietis ipsorum moribus exciter. Nam
hoc quoque lex nobis sub parabolæ corti-
ce præscribit, cùm eos, qui lepra laborant,
extra castra emittit.

Dorotheo Presbytero. 319.

Cùm sacerdos gregis forma, & Ecclesiæ
lumen dictus sit, ac reuera sit, subditos, ut
ceram sigillo, sic ipsius moribus imprimi
necesse est. Quocirca si lumē esse vis, scur-
rilitatem, ac risus petulantiam odio infe-
ctare: ne alioqui multos petulantiam ac
procacitatem doceas, Sacerdos enim Do-
mini omnipotentis Angelus est. Angelus
autem risum nescit, Deo cùm metu ac pa-
uore ministrans.

Thalasio Monacho. 320.

Cùm tu illud exploratissimum habeas,

K iij